

GÜLÜMSETEN FOTOĞRAF

KAYMAKÇI TÜRK HAVA KURUMU
ORTAOKULU

2022-2023 Eğitim-Öğretim Yılı

Sevgili geleceğin yazar adayları,

Bu kitap yazmanın tadını alan, hayata güzel bakabilen, kendini geliştirmeyi hedefleyen ve geleceğe iz bırakmak isteyen gençlerin ellerinde şekillendi.

“Kalem bir alettir, yazıyı ruh ile yazar insan.” Her insan içinde yoğun bir duygu ve düşünce barındırır. Bunları başka insanlara aktarmanın bir yolu da yazmaktır. Aynı zamanda yazarak yeni bir yaşam oluşturma mutluluğuna erişir. Geleceğin Yazarları Projesi kapsamında kaleme alınan her bir kelime, her bir eser bu kitapla kalıcı hale geldi. Hayatınız boyunca kaleminiz elinizden düşmeden üretmeye devam edeceğinize inancımız tam.

“Yazar olmak istiyorsanız, tüm diğer şeylerin üstünde iki şey yapmalısınız: Çok okuyun ve çok yazın.” **Stephen KING**

Kaymakçı THK Ortaokulu
Türkçe Öğretmenleri
Nazlı E.DÜZENÇİ
Güliden TUTCU
İlkay KOCA

**Siz, Şimdi beni gülümseten
Şeyi merak ediyorsunuz
değil mi?**

İçindekiler Tablosu

NE YOK Kİ BU KİTAPLARDA.....	1
GÜLÜMSETEN FOTOĞRAF	3
MUSTAFA KEMAL SAYESİNDE.....	6
DİL VE ÖNEMİ.....	7
KUYUMCUNUN KIYMETİ.....	9
BİR ÇANAKKALE VAR.....	14
KARA TREN TÜRKÜSÜ.....	15
HAYALİMDEKİ YER.....	17
YAŞLI PALAMUDUN HİKÂYESİ.....	19
İLK ADIMI AT.....	21
ATA' MIN EMANETİ	23
BÜYÜK İHANET.....	24
23 NİSAN.....	29
NASIL?.....	31
DİŞÇİDEN KAÇIŞ	32
ÇANAKKALE	35
UZAYLILAR VE PİRAMİTLER.....	36
TEŞEKKÜR	46

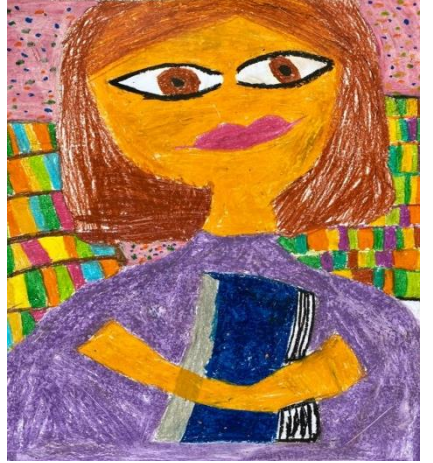
NE YOK Kİ BU KİTAPLARDA

Ben küçükken bazen soruyorlardı,
Düşünmeden: "Ne var bu kitaplarda?"
Aslında bilmeden üzüyorlardı,
Nedense cevabı yok hatırımda.

Elimde hep bir kitap,
Orada burada okuyorum.
Herkes sorup duruyor,
Bilmiyorlar ama
üzülüyorum.

Karakterlerle konuşuyorum,
Bazen de onlara
düşünüyorum.

Kötü düşüncelerden
arınıyor,
Yalnızlıktan kurtuluyorum.

Aleyna GÜLTER 6.Sınıf

Şimdi siz verin cevap,
Böyle faydalı bir sürü kitap,
Raflarda mı kalmalı,
Yoksa açıp okumalı mı?

Nasıl mı sığar,
Dikdörtgen küçük sayfalara koca bir dünya?
Bir kitap sayesinde zihnine kazınırlar,
İşte bu kitaplarda bunlar var.

Kevser ÖZER / 7.Sınıf

GÜLÜMSETEN FOTOĞRAF

Eşyalarımı toplarken yıllardır sakladığım fotoğraf albümü geçti elime. İşi gücü bırakıp çekildim bir köşeye ve fotoğraflara teker teker göz atmaya başladım. Birden yüzeme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Siz, şimdi beni gülümseten şeyi merak ediyorsunuz değil mi? Kardeşimi öperken bir fotoğrafımı gördüm. Fotoğrafta kardeşim daha bir aylıktı. Beni gülümseten fotoğraf değildi aslında, anılarımdı.

Kardeşim doğmadan önce mutluydum. Ama gün geçtikçe annemin şişen karnı bende garip bir his uyandırmıştı. Annem kilo alıyor zannediyordum. Kilo alsa yüzü daha tombul gözükürdü, yani genelde öyle olurdu. Ne ben anneme sarılır oldum ne annem bana. Bundan rahatsız oluyordum. Bir gün annem tam lokmayı ağzına atıyordu ki ona engel oldum, artık yemek yememesini söyledim. Zayıflaması gerekiyordu. Annem ve babam birbirlerine bakıp kafa salladılar. Bir kardeşim olacağını ve annemin 6 aylık hamile olduğunu söylediler. İnanamadım. Ağzımdaki lokma boğazıma takıldı, öksürmeye başladım. Annem sırtıma vurdu ve "Helal helal." dedi. Bir bardak su

içip "Kardeş istemiyorum, onu geri gönderin."
Dedim. Annem bana bunun mümkün olmayacağını
söyledi.

Zaman su gibi akıp ilerledi. Üç ay sonra annem
doğum yapmak için hastaneye gitti, o gece eve
gelmediler. Tabii ben bunlardan rahatsızdım.
Aslında onu daha çok sevmelerinden korktum. Bu
yüzden bir plan yaptım ve uyguladım da. O gece
herkes uyuduğu sırada kalktım ve bebeğin
beşiğindeki yastıkları, yorganları aldım. Daha
sonra bebek bezlerini, oyuncaklarını... Bunları ne
yapacağımı hiç bilmiyordum. Hepsini yatağımın
altına koyup uyudum. Sabah olduğunda babaannem
gelip beni uyandırdı. Kızgın bir ifade vardı
yüzünde, anlamış benim yaptığımı. Aldıklarımı
benden geri istedi, vermekten başka çarem yoktu.
Bir gün sonra kardeşim geldi. Melek gibi bir yüzü
vardı. Ama ben kıskançlığımdan onu görmeye
katlanamıyordum. Ona tam bir ay "bebek" dedim.
Kardeş kelimesini ağzıma bile almadım. Ama şu
çok hoşuma gidiyordu: Bebek her gece anneme ve
babama çile, işkence çektiriyordu. En azında bana
göre öyleydi. Bir gece uyku tutmamıştı, lavaboya
gidiyordum. Bir anda garip bir ses duydum, ısırık

sesine benzer bir sestir. Sese doğru gittim, ses beşikten geliyordu. Beşiğin yanına gittiğimde bebek bana bakmış, gülümsüyordu. Ağzımdan bir an "Kardeşim" kelimesi çıktı. Sanki bu söz ona ninni gibi geldi de uyuyuverdi. O geceden sonra onunla o kadar çok ilgilendim ki onu kıskanmıyor, pp kokluyor, başkasını ona dokunmasına izin vermiyordum.

şimdi ise ikimiz de büyüdük, birer birey olduk. İşte bu yüzden fotoğrafı görünce gülümsedim.

Ceren BASKIN / 7.Sınıf

Mehmet HEPEL 6.sınıf

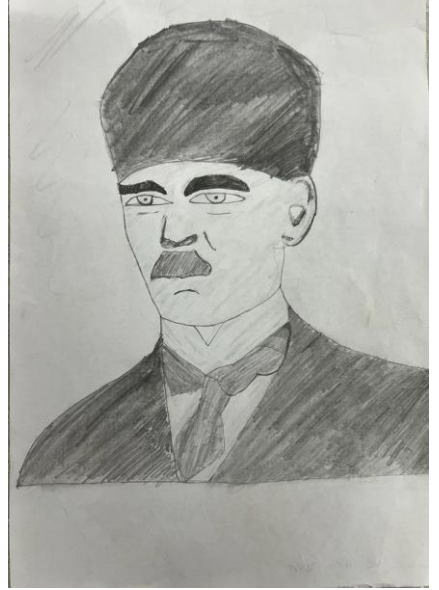
MUSTAFA KEMAL SAYESİNDE

Cumhuriyet kuruldu 1923'te,
Oldu bize büyük bir hediye.
Zafer bayrağı çekildi göklere,
Mustafa Kemal Atatürk sayesinde.

Adalet dönemi başladı
Cumhuriyet'le,
Herkes eşitlendi böylece.
Yeni bir dönem sayesinde,
Benliğimizi bulduk içimizde.

Tüm halk sevindi, coştı,
Sevinç tufanları koptu.
Her yer mutlulukla doldu,
Cumhuriyetin gelmesi ile.

Göğsümüz kabardı gururla,
İçimiz doldu huzurla.
Savaşı kazanmamızla,
Başımız değdi arşa.

Yağmur İHTİYAR

İkra GELEN

Meryem GEÇER / 7.Sınıf

DİL VE ÖNEMİ

Dil insanların temel iletişim aracıdır. Dil olmadan insanların anlaşması zordur. Dil bize teknolojiye, sanatta, edebiyatta, tıpta ve bilimde çok yardımcı olur. Hatta bu alanlar dil sayesinde de gelişim göstermiştir. Duygularımızı, düşüncelerimizi de dil sayesinde kolayca anlatabiliriz. Peki, toplumlar için dil niçin önemlidir? Çünkü diline sahip çıkmayan millet öz varlığından uzaklaşacak ve yok oluşunun ilk belirtisini gösterecektir. Dilimiz son zamanlarda çok fazla yozlaşmaya başladı. Yüzlerce yıl konuşulan bu dil, son yıllarda büyük bir çöküş yaşadı. Bu yozlaşma o kadar ilerledi ki sokaklarda, caddelerde ve iş yerlerinde Türkçe kelimeler, tabelalar görmek çok zorlaştı.

İnsanımız modern bir insanmış gibi görünmek için "kahvehaneye" "cafe", "tamam" yerine "ok, okey" dedi. Evet, biliyoruz ki dil de canlılar gibi doğar, yaşar ve ölebilir. Ancak bir dilin yaşaması kısa, önemsiz ve değersiz olmamalı. Dil hepimizin kültürü ve onu korumak da hepimizin görevidir. Dilimizi korumanın en etkili yolları yabancı kelimelerden, olumsuz etkilerden dilimizi korumak ve dilimizi doğru kullanmaktır.

Hüseyin Ali ÖZGAN / 8.Sınıf

Ezrin YAŞAR / 7.Sınıf

KUYUMCUNUN KIYMETİ

Ahmet Amca o bölgenin en iyi kuyumcularından biriymiş. O sabah dükkânına erkenden gitmiş. Dükkânına yaklaştığında kapının önünde oturan birini görmüş. Merakla dükkâna doğru ilerlemiş. Geldiğinde on yaşlarında bir çocuk görmüş. Çocuk, Ahmet Amca'yı fark edince ayağa kalkmış. Ahmet Amca "Evlat, bu saatte ne yapıyorsun burada?" demiş. Çocuk biraz çekinerek "Kimsem yok, çok açım. Lütfen bana bir iş verin, lütfen." demiş. Ahmet Amca çocuğa üzülmüş ve biraz düşündüğünde bir çırağa ihtiyacı olduğunu fark etmiş. Beraber dükkâna girmişler. Ahmet Amca "Adın nedir senin evlat?" diye sormuş. Çocuğun yüzünü bir anda hüzün kaplamış. "Küçüklüğümü pek hatırlamıyorum, bildiğimden beri sokakta yaşıyorum." demiş. Ahmet Amca sorduğuna bin pişman olmuş. "İstersen senin adını ben verebilirim." demiş. Çocuğun gözleri parlamış hemen. Yüzüne çok yakışan bir gülümseme gelmiş. Ahmet Amca çocukla biraz sohbet etmiş. Ahmet

Amca, çocuğun çok zeki olduğunu, okula gitseydi kesinlikle bir başarı elde edebileceğini düşünmüş. Hem de uslu olduğunu için çocuğa "Bilge" adını vermek istemiş. Çocuk da bu ismi çok beğenmiş ve kabul etmiş.

Aradan bir, iki, üç derken tam tamına on yıl geçmiş. Bilge artık işi ile ilgili her şeyi biliyor ve çok iyi yapıyormuş. Günlerden bir gün Bakkal Nazmi, Ahmet Amca'nın yanına gelmiş. "Senin bu çırak çok iyi iş yapıyor. Zaten on yıldır sana çıraklık yaptı. Eğer isterse benim yanımda da çıraklık yapabilir." demiş. Ahmet Amca ne diyeceğini bilememiş. Sadece baş sallamış. Ahmet Amca, Bilge'yi sadece bir öğrencisi olarak değil kendi evladı olarak yetiştirmiştir. Bilge'ye "Başka esnafların da yanında çalışma ister misin?" diye sormuş. Bilge şaşırmış böyle bir soruya. Ahmet Amca'sından ne kadar ayrılmak istemese de başka esnafların yanında çalışmak istiyormuş. Kafasını evet anlamında sallamış.

Ahmet Amca cevabı aldığıında yüreği adeta paramparça olmuş. "Bakkal Nazmi seni çırak olarak istiyor. Onun yanına gidebilirsin." deyip dükkânın arka odalarından birine ilerlemiş. Bilge, Ahmet Amca'yı böyle görünce üzölmüş. Ama söz ağzından bir kez çıkar diye düşünmüş ve dükkândan ayrılmış. Bakkala varmış ve içeri girmiş. Bakkal Nazmi onu görünce çok sevinmiş. "Geleceğini düşünmemiştim." demiş. Bilge sadece gülümsemekle yetinmiş. Bakkal Nazmi, ilk gün olduğu için Bilge'nin oturmasını istemiş. O gün öyle geçmiş. Ertesi gün siparişleri götürme görevi almış. Çok yorulmuş o gün. Böyle böyle iki ay geçmiş aradan. Bilge'nin pek bir sıkıntısı yokmuş şimdilik. Bir gün yine sipariş götürmüş ama siparişleri karıştırmış. Farkına varmadan bakkala geri geldiğinde bakkal çok sinirliymiş. "Nasıl bir ıraksın sen ha? Nasıl karıştırdın siparişleri beceriksiz şey? Bir işi doğru yapsan şaşarım zaten! Sana güvenende kabahat." diye esip gürlenmiş. Bu sadece o gün olmamış. Bilge'nin hatası olmasa bile ona "beceriksiz, şımarık gibi" hakaretlerde bulunuyormuş.

Bilge, yaşı küçük olmadığı için bunlara alınıyormuş ve üzülyormuş. Aklına Ahmet Amca'sı gelmiş. Ahmet Amca'nın yanında çalışırken değerli bir yüzüğü kaybetmiş ama Ahmet Amca'sı ona hiçbir şey dememişti. Onu çok özlediğini fark etti. Bilge belki Bakkal Nazmi'nin kendine yaptıkları sona erer diye beklemiş ama Bakkal Nazmi hakaretlerine devam etmiş. Buna daha fazla dayanamamış ve bir hafta sonra kuyumcuya geri dönmüş. Kapıdan girince dükkânda bir çocuk görmüş. Onun buraya geldiği zamanki yaşlardaymış çocuk. "Acaba benim yerime bir çırak mı aldı?" diye düşünmüş. "Merhaba efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sormuş çocuk. "Ben Ahmet Amca'ya bakmıştım, nerede o?" demiş. Arka odada olduğunu öğrenip arka tarafa doğru ilerlemiş. Ahmet Amca'nın sadece sırtını görebiliyormuş. "Ben geldim." demiş Bilge. Ahmet Amca duyduğu sesle donakalmış. Kendine gelince hemen Bilge'ye sarılmış, ağlamış. Oturup konuşmaya başlamışlar. "Seni hangi rüzgâr attı buralara?" demiş Ahmet Amca.

Bilge başından geçen olayları, Bakkal Nazmi'nin hakaretlerini bir bir anlatmış. Anlatırken yüzü düşmüş. Ahmet Amca "Sana gitmemen için yalvaracaktım ama çok istekliydin kıyamadım. Keşke gitmene izin vermeseydim. Üzülme artık, benim yanımda kalırsın. Oraya gitmek zorunda

değilsin. Ben konuşurum Bakkal Nazmi ile." demiş. Çok mutlu olmuştu Bilge. Yine eskisi gibi olacaklardı. Ahmet Amca onu kabul ettiğinde bir şey anlamıştı: Kıymet, sevenin yanında anlaşılıyordu.

Çınar BIÇKICI / 7.Sınıf

Meryem GEÇER / 7.Sınıf

BİR ÇANAKKALE VAR

Bir şehir var yıllardır anlatılan,
Bir şehir var altında destan yatan.
İçimde bir sızı, bir ukde alevi,
Efsanelerle donanmış bir savaşın zaferi.

Çanakkale dedim mi, aklımdadır tüm şehitler.
Savaş kanıyla süslenmiş tüm sokaklar, caddeler.
Tarihin dili olsa bu zaferi konuşurdu.
Hainin akli olsa Çanakkale'den uzak dururdu.

Gökyüzündeki yıldızlar da duysun,
Çanakkale'nin geçilmez olduğunu.
Geçmeye çalışan da olursa,
Yerinin cehennem olduğunu.

 ilhami BASAR 8.Sınıf

Bu şehrin önünde canını veda
edecek milleti var,
Bu şehrin önünde Türkiye'nin surları var.
Bir Çanakkale var yıllardır anlatan,
Bir Çanakkale var altında destan yatan.

Kevser ÖZER / 7.Sınıf

KARA TREN TÜRKÜSÜ

Kara tren yakınlarından haber getirsin diye yine istasyondaki banklarda bekliyordu. İnsanlar aslında biliyordu oğlunun, eşinin, çocuğunun ya da babasının ya yaralı ya da şehit olduğunu. Ama yine de bir umut bekliyorlardı. Kara tren gelmiş, herkes beklediği ile ilgili haberi almıştı. Bir kadın hariç... Ne kadar zaman geçerse geçsin yine bir haber yoktu. Bu durum günlerce böyle sürmüştü. Herkes kadına kendini kötü habere alıştırmasını söylüyordu. Kadın da artık umudunu kaybetmeye

başlamıştı sanki. Ta ki eşinden haber gelene kadar...

Eşi birkaç askerle beraber donmak üzereyken bulunmuştu.

Cemre DEMİREL / 7.Sınıf

Ŗu an yaşıyordu ve cebinden bir mektup çıkmıştı. Eşine kavuşamayacakmış gibi, sanki veda eder gibi yazmıştı mektubu. Sonuna da bir şiir... Kadın dolu gözlerle mektubu okurken diğer insanlar da başına toplanmış şiiri okuyordu. Bu şiir o kadar fazla okunmuştu ki bir zaman sonra türkü olmuştu onlar için. Kara tren türküşü.

Selver UYSAL / 6.Sınıf

HAYALİMDEKİ YER

Hayalimdeki yer:

Bir buğday tarlası olsun,
Ya da bir mısır tarlası olsun.
Tarlada oradan oraya kaçıyan,
Kara mı kara kargalar olsun.

Hayalindeki yer:

Papatyaların uçsuz bucaksız,
Bir tarla olsun papatyaların
içine,
Renk katan laleler olsun,
Çiçeklerin üzerinde uçuşan
kuşlar,

Kelebekler olsun.

İkra ÇAKIR / 7. Sınıf

Hayalimdeki yer:

Şehirden uzak olsun, sessizliğin tadını
Çıkaracağım bir yer olsun orası.
Sadece buna emanet olsun.
Orası insanlardan ve beton yığınlarından,
Uzak olsun.

Hayalindeki yer:

Ahşaptan yapılmış bir ev,
İçinde gür gür yanan sobası olsun.
Sobanın üzerinde fokur fokur,
Kaynayan bir çaydanlık olsun.
Sobanın içinde közlenen patates olsun.
Mis gibi koku yayılsın evin dört bir yanına.

Hayalindeki yer:

Tavşanla sincap koştursun evin bahçesinde.
Tavşan havuç tarlasına,
Sincapta evin bahçesindeki ceviz ağacına,
Dağ keçileri de dağların buralarında,
Çıksınlar o güzel vadiyi diz,
Üstünde tutsunlar.

Yasin PARLAR / 8.Sınıf

YAŞLI PALAMUDUN HİKÂYESİ

Uzun boylu bir palamut ağacının meyveleri olgunlaşmış ve yere düşmeye başlamış. Tam düşeceği zaman şiddetli bir rüzgâr palamut meyvesini uçurmuş uçurmuş, bir dağın tepesine bırakmış. Zamanla o palamut meyvesi toprağın içine girmiş ve palamut meyvesinin kökü çıkmaya, toprağın üzerine doğru ilerlemeye başlamış. Aradan uzun zamanlar geçmiş. Bizim palamut meyvesi upuzun bir palamut ağacı olmuş. Onun dalları, kökleri, yaprakları canlılara ev olmuş. Yaşlı palamut bu durumdan çok memnunmuş tabi. Yaşlı palamudun yaşı iyice ilerlemiş, neredeyse iki yüz yaşına girecekmiş. Bir gün uzun boylu, kaslı, iri yarı üç insan gelmiş ve yaşlı palamudu keskin baltalarla kesmiş. Parçalarını büyük bir kamyonete koymuşlar.

Yaşlı palamut çok korkuyormuş. Onu kocaman bir yere getirip bırakmışlar. Orada yaşlı palamut gibi bir sürü odun, kütük varmış. Onları sırayla götürüyorlarmış. Sıra bizim yaşlı palamuda gelmiş. Onu birçok işlemden geçirmişler ve sonunda yaşlı palamut bir şeyler öğrenmek için sabırsızca bekleyen öğrencilere kitap, defter olmuş. Eminim ki yaşlı palamut dünyanın geleceği olan çocukların

yararı için kesildiğinden gayet memnundur.

Buket DEMİREL / 7.Sınıf

Yiğit ARACI / 6.Sınıf

İLK ADIMI AT

Bir şey yapmaya başlamalıyız ama her türlü güzel bir şey olmalı. Güzel bir söz söyleyemiyorsak güzel bir şey görelim, göremesek de güzel bir şeye başlayalım. Yeter ki güzel olsun. Bununla ilgili birçok seçenek var: söylemek, görmek, başlamak, tanımak, sevmek... Bir sürü seçenek var. Hadi, seç birini, yapamazsan diğerini seç. Ama dene, çalış. Her türlü biri olacak. Güzel bir şey başaracaksın. Bu senin seçimin, ipler senin elinde.

İlk adımdan başardın mı? Devam et, diğer seçenekleri de dene. İnan ki onları da başarabilirsin. İlk denemeden sonra pes etme. Eğer pes edeceksen diğer seçenekleri aklına getir. "Ben bunu yapabilirim." de, "Güzel bir şey yapabilirim." de. İster güzel bir şeyi tanımakla başla ister görmekle. Ya da hepsini birlikte dene. Eğer olmazsa tek

tek dene. Ama güzel bir şeyi yapmakla başla. Bu kadar zor değil, olmamalı. Önünde bu kadar çok seçenek varken zor olmamalı. Artık bir seçim yaparak ve ilerleyerek güzel bir şey yapmalısın.

Dudunaz CEYHAN / 5. Sınıf

MERYEM GEÇER / 7.Sınıf

ATA'MIN EMANETİ

Her hikâyenin bir kahramanı,
Her kahramanın bir hikâyesi vardır.
1881'de açtı mavi gözlerini,
Saçları sarı, güçlü kuvvetli.

"Ülkem!" dedi, durdu; Türkiye'nin kahramanı oldu.
29 Ekim 1923'te halk esaretten kurtuldu.
Hediyeydi Cumhuriyet ve büyük bir emanet.
Merak etme Ata'm, senin izinde bu millet!

Cumhuriyet ilan edildi, özgürlüğün sesi yükseldi.
Ata'mın emanetine sahip çık!
Çünkü o bize çok güvendi.
Özgürsün şimdi, doya doya yaşıyorsun.
Cumhuriyetimiz varsa kalbimizdeki
Ata'm sağ olsun.

Kevser ÖZER / 7.Sınıf

BÜYÜK İHANET

Günlerden bir gün çok bilgin, çok akıllı bir hoca varmış. Bilge Hoca altmış yaşındaymış. Bilge Hoca'nın yirmili yaşlarda genç, zeki ve yakışıklı bir de öğrencisi varmış, ismi Kemal'miş. Bilge Hoca zamanının çoğunu Kemal ile geçirir, ona sürekli bir şeyler öğretirmiş. Bir gün Kemal'i yanına çağırıp "İkimiz de biliyoruz ki annen ve baban olmadığından seni yanıma aldım ve yıllardır benimlesin. Seni seviyor ve sana güveniyorum." demiş ve cebinden bir küre çıkarmış. Eline alıp "Bak Kemal, bu benim yıllardır çalışıp kazandığım parayla aldığım bir küre. Bunu satıp çok para kazanmak istiyorum. Git, şehirdeki tüm kuyumculara bunun ne kadar edeceğini sor ve en yüksek fiyat vereni not alarak küreyi satmadan getir. Kemal küreyi görünce gözleri fal taşı gibi açılarak "Tamam" demiş. Küreyi alıp yola düşmüş. Bütün kuyumculara sormuş, en yüksek fiyatı veren kuyumcuya küreyi satmış. İlk iş olarak bir otobüs bileti almış, şehirden hızla uzaklaşmış. Bilge Hoca oturmuş, şaşkınlıkla ve sabırla bekliyormuş.

Biraz daha beklemiş ve anlamış ki Kemal ona ihanet etmiş. Kendi kendine "Ne yapalım hayat devam ediyor." demiş. Kemal gittiği şehirde kendine bir inek alıp beslemeye başlamış, sütünü sağıp satmış. Bunları yaparken zorlanmış. Günler, haftalar böyle geçip gitmiş. Bir ineği varken daha çok ineği olmuş. Böyle böyle yirmi yıl geçmiş aradan. Artık bir süt fabrikasının ve kocaman bir kapasiteli inek çiftliğinin sahibiymiş. Bilge Hoca iyice yaşlanıp fakirleşmiş. Öğrencisine güvenerek büyük bir hata yaptığını anlamış ve bunun pişmanlığıyla yaşıyormuş. Bilge Hoca'nın maddi durumu kötüleştiği için trafik ışıklarında arabalara peçete satarak para kazanıyormuş.

Kemal kendisiyle gurur duyuyor, nasıl çalışıp emek vererek yükseldiğini düşünüyormuş. Bir yandan da üzülyormuş çünkü o bir hırsızdı. Kendisine güvenen birini aldatmıştı. Acaba hocası şimdi nasıldı, iyi miydi, yaşıyor muydu? Yine bir gün bunları düşünürken ortağı Kenan arayıp yarınki toplantının saat 15.00'te olduğunu hatırlatmış ve toplantı için hazırlanmaya başlamıştı.

Ertesi gün toplantıya doğru yol alırken trafik ışıklarında durdu. Bir adam yaklaşır "Bir peçete ister misiniz?" diye sormuştu. Kemal o kişiyi tanımıştı, bu adam Bilge Hoca'sıydı. Fakat Bilge Hoca onu tanışmışa benzemiyordu. Kemal, Bilge Hoca'nın elindeki tüm peçeteleri almış ve kendisi ile gelmesini teklif etmişti. Bilge Hoca kendisine acıyan adamı çok sevmiş ve arabaya binmişti. Kemal toplantıda hep Bilge Hoca'sını düşündüğü için sunumunu yapamamıştı. Eve geldiklerinde hemen Bilge Hoca'sıyla konuşmaya başlamıştı. Konuşurken çok çekingen konuşmuş.

Bir gün Bilge Hoca'nın odasında birlikte konuşurlarken Kemal'in dikkatini bir şey çekmiş. Bir fotoğraf... Bilge Hoca ile Kemal'in olduğu bir fotoğraf... "Bundan tam yirmi yıl önce ona güvenerek bir altın küre vermiştim, altın küreyi bozdurup onu en iyi okullarda okutacaktım." demiş ve ağlamaya başlamış. Kemal ne kadar büyük bir hata yaptığını bir kere daha anlamış ve çok üzülmüş.

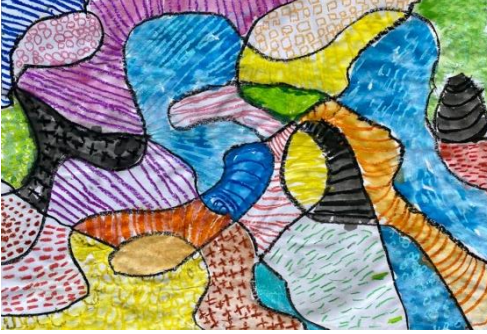
Üzülmediğini belli etmeden "Şu an karşınızda ben değil de o olsaydı ona ne derdiniz?" demiş. Bilge Hoca tam cevap verecekti Kemal'in telefonu çalmış. Arayan kişi ortağı Kenan'mış. "Yaptığımız projede ortak olduğumuz adamlar bizi dolandırmış, bir haftaya evimizi terk etmemizi istiyorlar. Hemen buraya gel." demiş. Kemal arabasına binip adamların yanına gitmiş. "Bu yaptığınıza haksızlık, terbiyesizlik ve hadsizlik denir." demiş, aralarında tartışma çıkmış. Kemal evine söylenerek geldiğinde Bilge Hoca'nın aynı yerde oturduğunu görmüş. Kemal onun karşısındaki koltuğa yüzünü kapatarak oturmuş. Bilge Hoca'ya olanları tek tek anlatmış. Bilge Hoca "Sen de benim durumuma düşmüşsün, birilerine güvenip iş yapmışsın." demiş. Kemal evden çıkmadan önce sorduğu soruyu tekrar sormuş. "Şu an karşınızda ben değil de o olsaydı ona ne derdiniz?" Bilge hoca kalbinin acıyıp ağrıdığını hissetmiş ve kalbini tutmuş. "Bana bir şey oluyor, yardım et." demiş. Kemal onu sırtını alarak hastaneye götürmüş.

Doktorlar hemen gelip ona ilk müdahaleyi yapmışlar. Kalp krizi geçirdiğini belirleyip ameliyata almışlar. Bilge Hoca ameliyattan çıkıp kendine geldiğinde ilk iş Kemal'i görmek istemiş. Bilge Hoca zor nefes alıyormuş. "Kemal'im..." demiş hüzünle. Bilge Hoca derin bir nefes alarak son nefesini vermiş.

Yaşasaydı ne derdi sizce? Bunu hiç bilemeyiz.

Sevgili okurlarım, sakın size güvenen kişilere ihanet etmeyin! Onların güvenini boşa çıkarmayın çünkü bedeli ağır oluyor.

Adem VERİR 6.Sınıf

Barış ÖZAY / 7. Sınıf

23 NİSAN

1.Dünya Savaşı'nda yenilmişti. Ordumuz dağıtılmış, silahlarımız elimizden alınmıştı. Askerler arasında ümidi kesmeyen kişilerden biri de Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'tü. Ulu Önder, şehir şehir dolaşarak kongreler yaptı. Bu kongrelerde milli mücadelenin önemini ve nasıl yapılması gerektiğini anlattı. Bütün halkı milli mücadeleyi katılmayı çağırdı. Böylece 23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisinin kurulmasını sağladı. Neler yapılacağı, yeni ordunun kurulması ve savaşın nasıl yönlendirileceği ile ilgili kararlar bu yeni mecliste alındı. Mustafa Kemal'in önderliğinde başlayan bağımsızlık mücadelesi kazanılarak bu günlere gelmemiz sağlandı.23 Nisan 1920, bir milletin bağımsızlığını kazandırması ve yeni bir devletin kurulmasını ifade eden çok önemli bir gündür.

Mustafa Kemal 23 Nisan'ı çocuklara armağan ederek ulusal egemenliği yeni nesillere emanet etmiştir. Ben de bu değerleri geleceğe taşıyan çocuklardan biri olarak her zaman saygıyla, mutlulukla ve heyecanla 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı kutlayacağım.

Cemre AKKULAK/ 6. Sınıf

Gülşen COŐKUN / 5. Sınıf

NASIL?

Olmayan gözden yaş nasıl akar,
Söylenmeyen sözden can nasıl yanar?

Ruhu doyurmak için hangi müzik işe yarar,
Ruhsuz olanlar müziğin verdi hissi nasıl anlar?

Güven duygusu olmayanlar nasıl emanet etsin,
Güvenilmeyecek biriye insan, emaneti neylesin?

Kalbi olanlar sevmeyecek birini ne yapsın,
Kalpsizler sevginin verdiği hissi nerden anlasın?

Derdi olmayanlar niye derman arasın,

Derman olamayacaksa kulak,
derdi dinleyip ne yapsın?

Yalnız insanlar, kendine dost mu
arasın?

Dışlananlar da o zaman yalnızlığı
arasın.

Kevser Özer / 7.Sınıf

DİŞÇİDEN KAÇIŞ

Pireler deve iken, en sevdiğim kuzenim dişlerini fırçalamazken...

Kuzenim dişçiye gidecekti. Annesi onu zorla götürüyordu ama o gitmek istemiyordu. Bu nedenle ben, kardeşim ve kuzenim eve gitmek yerine babamın iş yerine kaçacaktık. İstanbul tabii ki çok büyüktü ve babamın iş yerine giden yol karmaşıktı. Yine de gidebileceğimizi düşünüyorduk ki planımız suya düştü. Çünkü teyzem kuzenimi almak için son ders okula geldi. Beni ve kardeşimi de...

Neden bizi de aldı, bilmiyordum. Herhalde kuzenime destek çıkmak için götürüyor, diye düşünüyordum. Sonra anladık ki ben ve kardeşim de dişçiye muayene olacaktık. Hemen yeni bir plan yaptık. Orada lavaboya gideceğiz deyip kaçacaktık. Dişçiye varmıştık, devlet hastanesindeydik. Hastane çok kalabalıktı. Teyzem dişçiyi bulmuş, bizi bekliyordu.

Lavaboya gideceğimi söylediğimde teyzem "Kuzeninle beraber gidin." dedi. Kardeşime gizlice bir kâğıt verip kulağına "Biz seni almaya geleceğiz." dedim. 10 dakika sonra onların olduğu koridorun başına gelip ileriden teyzem ve kardeşimi izliyorduk. Kardeşime elindekini işaret ettim. Kâğıdı açıp okudu ve teyzeme "Ablamlara bakmaya gideyim." dedi. Teyzem bir gariplik olduğunu anladı ve peşinden gelmeye başladı. Hemen koşmaya başladık ve arka koridorda bir odaya girdik. Meğer girdiğimiz oda bizim dişçinin odasıymış ve sıra kuzenimdeymiş. Teyzem öncesinde diyetisyenin muayenehanesinin önünde duruyormuş. Kapı birden açıldı ve içeriye teyzem girdi. İçimden "Şimdi ayvayı yedik." dedim. Teyzemden özür diledik ve teyzem durumu doktora anlattı. Bizim adımıza doktordan özür diledi. Hepimiz sırayla doktora muayene olduk.

Teyzeme oyun oynamaya çalıştığımız için pişmandık ve çıktığımızda ağlamaya başladık. Teyzem gülümsedi ve bize sarıldı. Bundan sonra her gün dişlerimizi fırçalayacağımıza dair söz vermemizi istedi. Çünkü bunlar hep dişlerimizi fırçalamadığımız için olmuştu.

Çınar BIÇKICI /7. Sınıf

Ceren BASKIN / 7.Sınıf

ÇANAKKALE

Bir fırtına koptu orada,
Unutulmaz bir mekânda.
Bunlar bir hayal değil,
Bin yıllık bir destandı.

Toplarla, tüfeklerle,
Dayandılar kapımıza.
Tek başına
halledemediler,
Her şeyi toplayıp
gittiler.

Mehmet MECDİ 7.Sınıf

Bir mermi değil, bin mermi attık.
Düşmanla çok güzel savaştık.
Yine çalışıp çabaladık,
En sonunda kazandık.

Bu güzel an,
Sonsuza kadar bizim oldu.
Tarihe yazıldı,
Ve hiç unutulmadı.

Şerife Naz İSMİOĞLU / 7.Sınıf

UZAYLILAR VE PİRAMİTLER

Bir gün öğretmenimiz, geziye Mısır'daki piramitlere gideceğimizi söyledi. Eve varınca piramitleri iyice araştırdım ve karşıma bir teori çıktı. Teoriye göre; piramitlerin teknolojinin bu denli gelişmediği bir zamanda büyük ve kusursuz olması ilgi çekmiş ve birçok bilim insanının odak noktası olmuştu. Bu piramitlerin uzaylılar tarafından yapıldığı düşünülüyordu. Bu konu gerçekten ilgimi çekmiş ve beni heyecanlandırmıştı. Çünkü uzaylılara karşı çok büyük merakım vardı. Hemen sekiz kişilik arkadaş grubuma mesaj yazdım ve fikrimi onlara anlattım. Arkadaşlarım da uzaylıları merak ediyorlardı ama benim ilgi duyduğum kadar fazla değildi. Fikrim, gezi sırasında öğretmenimizin dikkatini dağıtıp piramitlerden birinin içine girmek ve piramitlerin içini araştırmaktı. Merak ettiğim piramitlerin içi de dışı kadar kusursuz muydu ve piramitlerin içinde ne vardı?

Arkadaşlarım ilk başta benim delirdiğimi ve böyle bir şey yapamayacağımızı söylediler. Ama onlar da meraklarına yenik düşüp teklifimi kabul ettiler.

Hazırlanmaya başladık, yanımıza neredeyse üç hafta yetecek kadar su ve yiyecek aldık. Yiyeceklerimiz yüksek proteinli, enerji verecek besinlerdi. Ve nihayet gezi günü gelmişti. Heyecandan kalbimin sesini duyabiliyordum. Uçakta arkadaşlarımla antika dükkânından aldığımız haritayı inceledik. Herkes ikili grup oluşturdu. İkili grup olmanın tek kişi olmaktan daha mantıklı olduğunu düşündük ve her gruba bir görev belirledik. Nisa ve Yiğit bizden bir yaş büyük olduğu için onların görevi bize göz kulak olmaktı. Rehberimiz bize piramitler hakkında bilgi verirken öğretmenimiz tüm dikkatiyle rehberimizi dinliyordu. Biz de bu boşluktan yararlanarak piramitlere yöneldik, küçük bir giriş bulduk. Gerçekten çok ürkütücü ve karanlıktı. Bu piramit gezisi için çok heyecanlanmıştım ama içimi bir korku kaplamıştı.

Her yer çok karanlıktı. Bizim el fenerlerimiz vardı ama çok yeterli değildi ve kaybolma ihtimalimiz fazlaydı. O yüzden halatlarla birbirimizi bağladık. Fakat Öykü ve Yağız ortalıkta görünmüyordu. Karanlıktan dolayı göremediğimizi düşünmüştük ama beş dakika

geçmesine rağmen Öykü ve Yağız hala ortalıkta görünmüyordu. Meraklanmaya başlamıştık. Telefonumla aradım ama sinyal çok zayıftı. On dakika sonra Öykü'nün sesini duyduk ve yanlarına gittik. İkisi aynı yerdeydi tabut gibi bir şeyin içinde, bize şaka yapacaklarmış. Halatlar işe yaramıştı ama hepimizi aynı halata bağlamaya karar verdik. Yağız tabutun içine girdikten sonra biraz garip davranmaya başlamıştı. Konuşurken bize garip sayılar söylüyordu. Yağız'ın bize şaka yaptığını düşündüğümüz için önemsemedik. Fakat piramitlerin içinde üçüncü saatimizi tamamladığımız sırada Yağız'ın gözleri bir iki saniyeliğine yeşil bir ışık gibi parlamış ve yine garip sayılar söylemeye başlamıştı.

Çok korkmuştuk, bunların hep tabut yüzünden olduğunu düşünüyorduk ve tabutu incelemek için geri döndük. Yağız tabuta yaklaştıkça delirmiş gibi farklı bir dil konuşuyor sayılar söylüyor ve dönüp duruyordu.

İkra ve Arda tabutu incelemeye başlamışlardı bile ve çok ilginç bir şey fark ettiler. Tabutta Yağız'ın söylediği sayıların tıpa tıp aynıları yazıyor ve Yağız tabuta yaklaştıkça

tabut yeşil ışık saçıyordu. Sonra ani bir ışık patlaması oldu, her yer yemyeşildi. Yağız bize korkmamamız gerektiğini söyledi ama korkuyorduk. Işık azaldıktan sonra biraz daha farklı bir yerde gibiydik. Piramitlerin duvarlarında yeşil boyayla yazılmış anlayamadığım yazılar vardı. Yağız yazılara yaklaştı ve yazıyı okudu. Çok şaşırmiştık. Bunun hangi dil olduğunu sorduk. O da "Bilmiyorum, aniden okumaya başladım." dedi. Ona tekrar bu yazıların ne anlama geldiğini sorduk.

Bize kâğıt kalem çıkarmamızı söyledi. Hepimize farklı kodlar söyledi, biz de yazdık. Bu kodların ne anlama geldiğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Yağız bize bu kâğıt parçalarını ne olursa olsun yanımızdan ayırmamız gerektiğini söyledi. Kâğıda yazdığımız kodların ne anlama geldiğini ve ne olduğunu açıklıyordu Çok sıkılmıştım, buraya saçma kodlar hakkında bilgi almaya değil piramitleri incelemeye gelmiştik. Ben Yağız'ı dinlememeye karar verdim. Başka şeylerle uğraşıyordum.

Harita, uçakta olduğundan daha eski ve garip duruyordu. Arkadaşlarıma söylemedim. Haritayı incelerken daha önce fark etmediğimiz bir detay gözüme çarptı. Küçük oda gibi bir şey gözüküyordu ve odanın içinde yeşil noktalar hareket ediyordu. Delirdiğimi düşündüm. İmkânsızdı böyle bir şeyin olması. Fakat harita canlandı sanki kamera gibiydi ve piramidin içindeki her şeyi görebiliyordum. Harita bize, gideceğimiz yerleri parlak bir çizgi çizerek işaretledi. Arkadaşlarıma anlattım, inanmadılar. Ama gösterince ikna oldular.

Yağız, oda gibi olan yere gitmemizi söyledi. Nedenini sorduğumuzdaysa güçlü bir enerjinin onu kendine çektiğini söyledi. Bizi oraya götürmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Çok yorulmuştuk, ışık patlamasından sonra gerçekten herkes yorulmaya başlamıştı. Bu arada piramitlerin içindeki ilk günümüzü tamamlamıştık. Saat akşam sekizdi, havayı görmüyorduk ama telefonlarımız yanımızdaydı. Bu sayede saatin kaç olduğunu biliyorduk. Erkenden uyumuşuz. Hepimiz ilk günden o kadar çok yorulmuşuz ki... Bu gezi bizi çok yıpratmış gibi duruyordu.

Sabah erkenden Bora ve Yağız'ın bağıriş sesleriyle uyandık. Neden kavga ettiklerini anlamıştık. Bora ileri gitmememizi, o küçük odaya giremeyeceğimizi söylüyordu. Yağız da gitmemiz gerektiğini, şu an burada vakit kaybettiğimizi söyledi. Ben Bora'yı haklı buluyordum. Çünkü buraya geldiğimizden beri Yağız'ı dinliyorduk, çok vakit kaybetmiştik, ilerlemeliydik. Böyle devam ederse hiçbir şey elde edemezdik. Ama o odadaki yeşil hareket eden noktaları da çok merak ediyordum. Oy birliği ile karar verdik, Bora ve ben hariç herkes oraya gitmeyi kabul etti.

Oraya gitmek için toplanmaya başladık. Her şeyimiz tamdı, yola koyulduk. Küçük odaya yaklaştıkça Yağız'ın bize verdiği kodlar parlıyordu ve Yağız yine farklı bir dilde delirmiş gibi, hızlı ve bağırarak konuşuyordu. Gerçekten o zaman çok korkutucu görünüyordu. Ona bakmamaya çalışıyorduk. Küçük odaya çok yaklaşmıştık. Sonunda geldik. Haritadaki oda önümüzde gözüküyordu. Yağız kodları okumamızı söyledi ve hepimiz okumaya başladık. Birden deprem oluyormuş gibi yer sarsılmaya başladı, ayakta duramayacağımız kadar fazla sarsılıyorduk ve

yeraltından bir şeyler çıkıyordu. Bu bizim haritada gördüğümüz odaydı, kare şeklindeydi. Girmek için her tarafı inceledik ama bir yer bulamadık. Yağız yine konuşmaya başladı ama daha sakindi. Odanın içinden sesler geliyordu. Yağız odanın içinde biriyle konuşuyordu. Hiçbir şey anlamıyorduk. On dakika boyunca odanın içinde biri ya da birileriyle konuştuktan sonra yer yine sarsılmaya başladı. Ve duvarlar yukarı doğru açılmaya başladı. Duvar açılınca hepimiz şok geçirmiştik. Gördüklerimiz karşısında hem çok korkmuş hem de çok mutlu olmuştuk. Ama korkumuz mutluluğumuzu azaltıyordu.

İkra neredeyse bayılacaktı. Gözlerimize inanamadık, tek kelime edemedik. Yağız konuşmaya başladı yine. O konuştukça ağzımız açık kalıyordu.

Haritada gördüğümüz noktalar aslında buradaki uzaylılarmış, böyle söyleyince çok garip geliyor ama evet öyleymiş. Bizim yanımızdaki Yağız da aslında uzaylılardan biriymiş. Size şöyle açıklayayım. Yağız, tabuta girdikten sonra bu odadaki uzaylılara sinyal göndermiş ve daha sonra olan ışık patlamasında uzaylılardan biri bizim

yanımıza, Yağız da bu odaya ışınlanmış. Biz neredeyse bir gündür bir uzaylıyla arkadaşlık etmişiz. Hemen gerçek Yağız'ı da yanımıza aldık ve bu piramitten çıkmaya karar verdik. Ama Yağız endişelenmememizi söyledi. Uzaylıların arkadaş canlısı olduklarını bize bu piramit gezisinde yardım edeceklerini söyledi. İlk başta uzaylılara güvenmedik. Çünkü onlar uzaylıydı ama Yağız gerçekten iyi olduklarını bize zarar vermeyeceklerini tekrar tekrar söyledi ve bir günü daha bu şekilde bitirdik sabah kalktığımızda uzaylılar ortalıkta görünmüyordu. Uzaylılar bizim dilimizi konuşabiliyorlardı. Kahvaltımızı yaptıktan sonra konuşmaya başladık uzaylılar her şeyi en baştan anlatmak istediler ama ben piramitlerin kimin yaptığını ve onların piramitlerle bir alakasının olup olmadığını sordum. Onlar da her şeyi tek tek anlattı. Çok uzun yıllar önce hayatını uzay ve uzaylılara adayan bir adam bilinmedik bir nedenden dolayı ölmüş. Bu adamın yaşarken uzaylılarla ilgili araştırma ve denemeler yaptığı ve uzaylılara sinyal gönderdiği ortaya çıkmış. Ama adam sinyal gönderdiğinin farkında değilmiş. Bu adam öldükten sonra da uzaylılara sinyal gitmeye devam etmiş. Uzaylılar dünyadan bu kadar fazla

sinyal gelmesinden ötürü Dünya'ya gelmişler ve sinyallerin bu adamın mezarlığından geldiğini anlamışlar. Uzaylılar bu adamın adına piramitleri çok kısa sürede inşa etmişler ve bu tabutunu da bu piramidin içine koymuşlar. Yağız'ın girdiği tabut aslında bu adamın tabutuymuş ve içine kim girerse girsin uzaylılara sinyal gönderiyor ve ışınlanma olayları oluyormuş. Bizim Yağız sandığımız ama uzaylı olan kişinin bize kod vermesinin nedeni o adamın ruhunun bizi rahatsız etmemesi içinmiş. Bora uzaylılara nerede kalıyorsunuz diye sordu. Uzaylılar ölen adamı piramidin içine koyduktan sonra onu korumak için uzun zamandır burada olduklarını söyledi. İkra piramidin içinde başka bir şey olup olmadığını sordu. Onlardan başka bir şeyin olmadığını, burada sadece o adamın ve onların olduğunu ve odanın da onlara ait oda olduğunu söyledi. Artık neredeyse burada beş gün kalmıştık. Uzaylılardan beş gün boyunca çok şey öğrenmiştik ama artık burada daha fazla kalamayacaktık. Çünkü uzaylılarla altı günden fazla durmak bize zarar verecek ve yavaş yavaş uzaylılara benzeyecek, bir daha asla insan içine çıkamayacaktık.

TEŞEKKÜR

Geleceğin Yazarları Projesi kapsamında hazırlanan kitabımızın planlanmasında, projenin yürütülmesinde okulumuz Türkçe Öğretmeni ve proje koordinatörü İlkey KOCA'ya, kitabımızın oluşumunda okulumuz Türkçe öğretmenleri Gülden TUTCU, Nazlı E. DÜZENCİ'ye; eserlerin pedagojik açıdan incelenmesinde Okul Psikolojik Danışmanı Ve Rehberlik Öğretmeni Tuğçe A. SAYGINER'e; kitabın düzenlenmesinde okulumuz Bilişim Teknolojileri Öğretmeni Pınar TURAN'a; kitabın içinde yer alan resimlerin hazırlanmasında okulumuz Görsel Sanatlar Öğretmeni Umut AVCI' ya ve basım sürecinde ilgi ve desteğini esirgemeyen Okul Müdürümüz Hakan ÖZASLAN' a teşekkür ederiz.

Geleceğin Yazarları ve Ressamları

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

“ESERLER GELECEK,
GELECEK ESERİNİZ OLACAK”

İZMİR İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ
GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

İZMİR
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

geleceğin yazarları
İZMİR MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ